

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Độ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư Sĩ

Bài 105

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta vẫn đang học chánh văn 6, đã kết thúc chánh văn 6.1 và 6.2: “Cha mẹ lỗi, khuyên thay đổi, mặt vui tươi, lời hiền hòa”. Trong 2 chánh văn này đã nói đến những nội dung sau:

- 1. Mục đích khuyên,*
- 2. Thái độ khuyên,*
- 3. Thời cơ khuyên.*

Và chúng ta cũng đang dừng ở chánh văn 6.3: “Khuyên không nghe, vui khuyên tiếp”. Trong chánh văn này là các nội dung tiếp theo:

- 4. Người khuyên phải kiên trì,*
- 5. Người khuyên phải có tu dưỡng, và*
- 6. Người khuyên phải được họ tin tưởng.*

Hôm nay chúng ta sẽ học tiếp nội dung thứ 7, là: Phương pháp khuyên. Phương pháp khuyên thì có nhiều, không phải chỉ có nói ạ, gọi là dùng ngôn giáo, mà thân giáo cũng rất là quan trọng. Ngoài ra thì bạn phải rất thiện xảo phương tiện, chữ “thiện” chính tài giỏi, chữ “xảo” là khéo léo. Cho nên phương tiện phải rất đa dạng, nhưng lại phải rất “thiện xảo”.

Bây giờ chúng ta bắt đầu học nội dung thứ 7:

7. Phương pháp khuyên

Chánh văn 6-4: “Hào khắp tùy, thất vô oán” (có nghĩa là: Dùng khóc khuyên, đánh không giận). Đây chính là nói đến phương pháp khuyên.

Giảng giải chánh văn này thì Tiến sĩ Thái đề cập đến các phương pháp khuyên ở trong “ngũ luân”. Làm thế nào để khuyên can thành công? Thì bạn phải nắm được điểm quan trọng nhất đối với từng “luân”, hay còn gọi là “key word” đối với từng đối tượng. Tiến sĩ Thái giảng tương ứng với các ý như sau:

- 7.1. Con khuyên cha - Quan trọng là phải kiên trì*
- 7.2. Cha khuyên con - Quan trọng là giữ thể diện cho con*
- 7.3. Bề tôi khuyên Vua - Quan trọng là phải thiện xảo phương tiện*
- 7.4. Vợ khuyên chồng - Quan trọng nhất là thái độ*
- 7.5. Anh em khuyên nhau - Quan trọng nhất là phải “thân giáo”, quan tâm đến nhau*
- 7.6. Bạn bè khuyên nhau - Quan trọng nhất là sự tín nhiệm*

Chúng ta sẽ bắt đầu.]

7.1. Con khuyên cha quan trọng là phải kiên trì.

[Đó. Nhưng bạn nhớ nhé, tôi mà sai chẳng hạn, các vị cư sĩ con mà khuyên tôi chẳng hạn, quan trọng là phải kiên trì. Đó, nếu đúng tôi sai.

Vì sao trong việc khuyên cha mẹ thì kiên trì là quan trọng nhất? Vì người làm cha mẹ sinh ra con, rồi nuôi dạy con, nên đã quá quen với việc chỉ đạo và dạy dỗ con theo kiểu một chiều, là cha mẹ biết hơn, giỏi hơn, có kinh nghiệm hơn, có kiến thức hơn, nên các con đừng có mà đòi “trúng khôn hơn vẹt”, hoặc là “cá không ăn muối cá ươn, con không nghe lời cha mẹ chằm đường con hư”. Cho nên người làm cha mẹ rất khó có thể nhận ra rằng con cái đã trưởng thành, trong nhiều lĩnh vực có khi chúng còn giỏi hơn mình, và đôi khi chúng có những nhận định về sự việc sáng tạo hơn mình.

Điều này thì tôi cũng đã nhận ra là nhiều khi các Cư sĩ con của tôi góp ý với tôi một số việc khá là chuẩn, và tôi cần phải học hỏi ở chúng những điều này.

Vị tỷ phú giàu thứ 6 trên thế giới là Warren Buffett, hiện nay ông đã 90 tuổi, ông nói: “Thông thường, chúng ta hay lầm tưởng rằng người có

vấn sẽ là những nhà hiền nhân lớn tuổi và nhiều kinh nghiệm. Tuy nhiên, trong thời đại này thì lại khác, không nhất thiết bạn phải học hỏi từ những người nhiều kinh nghiệm hơn bạn. Đôi khi, bạn sẽ nhận được những bài học từ những người trẻ, ít kinh nghiệm hơn, nhưng họ lại có một góc nhìn rất là khác về sự việc”.

Đấy ạ, cho nên bạn thấy đấy, vẫn là người có trí tuệ thì nhận ra được điều này. Còn chúng ta thì phần lớn đều cho mình là giỏi nhất, tài nhất, không ai bằng, và tư duy của bố mẹ với con cái cũng luôn luôn là như vậy. Cho nên bạn muốn khuyên cha mẹ thì điều đầu tiên, quan trọng nhất là bạn phải kiên trì.

Bạn nghe Tiến sĩ Thái giảng nhé:]

Vào thời kỳ đầu nhà Đường, lúc đó vẫn chưa coi là thời sáng lập ra nhà Đường. Đứng vào thời kỳ giao tế giữa Đường và Tùy, phụ thân của Đường Thái Tông là Lý Uyên. Ông dẫn quân đội đi Nam chinh Bắc phạt. Đương nhiên là Lý Thế Dân (sau này lên ngôi chính là Đường Thái Tông), cũng đi theo bên cạnh.

Có một lần Lý Uyên quyết định phải đưa quân đội đi theo tuyến đường này. Lý Thế Dân vừa nhìn, tuyến đường này rất có khả năng sẽ gặp phải quân địch mai phục, toàn quân sẽ bị đánh úp. Lý Thế Dân liền khuyên Phụ thân: Không thể đi theo con đường này. Ông khuyên mãi, nhưng Phụ thân ông vẫn không nghe.

[Bạn lại phải nhớ là khuyên cha mẹ thì quan trọng là phải kiên trì. Kiên trì 1 lần không được thì bạn phải nghĩ đến là phải khuyên cho bằng được, nhưng mà khi nào thì khuyên lại? Đúng rồi ạ, "khuyên không nghe, vui khuyên tiếp", chứ không phải là kiên trì là vừa mới nói xong 1 cái, sáng nói, chiều lại nói, tối lại nói, sáng hôm sau lại nói, thế thì bạn chỉ có đại, bạn chỉ bị ăn mắng thôi.

Tuy nhiên là trường hợp này của cha thì Lý Thế Dân có nên đợi đến “Vui khuyên tiếp” không ạ? Không thể được, vì tình hình quá gấp gáp rồi, nếu đợi đến lúc cha vui mới khuyên tiếp, thì có khi toàn bộ quân đội cũng như cha của mình đã bị đánh úp, có khi chết hết rồi. Cho nên bạn học phải linh hoạt, không thể cứ “y văn giải nghĩa được”, phải thiện xảo phương tiện để đạt bằng được mục tiêu gấp gáp này.

Tiếp tục ạ.]

Kết quả, buổi sáng hôm đó phải xuất phát, đột nhiên nghe bên ngoài trại có người khóc lớn. Lý Uyên rất ngạc nhiên: Làm sao lại có một người đàn ông lại ở ngoài kia mà khóc lớn vậy? Lý Uyên liền đi ra, liền nhìn thấy Lý Thế Dân ngồi bệt trên đất mà khóc lớn. Rồi Lý Thế Dân nói:

- Phụ thân à, đi như vậy chắc chắn sẽ làm cho toàn quân bị tiêu diệt.

Ông càng nói càng khóc lớn hơn.

[Đấy, khuyên mãi không được thì khóc vậy.]

Đệ Tử Quy nói: khóc lớn mà khuyên, đánh cũng không giận.

Đấy, “Dùng khóc khuyên, đánh không giận”, chính là biểu diễn của Đường Thái Tông Lý Thế Dân. [Đấy, dựa vào cái tích ấy mà làm.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Phụ thân ông vừa nhìn thấy con trai như vậy liền nghĩ: Đứa con này thật là đáng để, kiên trì muốn khuyên can ta. Sau đó ông đúng là đổi tuyến đường, quân đội mới tránh được nguy nan.

Cho nên các bạn, hiếu tâm của một con người có thể cứu vãn được những gì? Một quân đội. Giả dụ như quân đội này không được giải cứu thì lịch đại của chúng ta thế nào?

[Không còn thời đại gọi là gì ạ? Trình Quán chi trị của nhà Đường. Đó, cho nên là lịch sử lúc ấy là sẽ thay đổi, chứ không thể được như thế.]

Các vị vua thời xưa các vị ý rất là nhiều cái tin tưởng về tâm linh. Đấy ví dụ, bây giờ mình chuẩn bị làm một cái việc rất là lớn, xuất quân ra một cái cũng mong muốn là đi ra “bước chân phải” (đây là tôi ví dụ thế). Rồi cũng gặp được những cái may mắn, người đón ngõ. Ví dụ như vậy. Nhỏ thì như chúng ta vẫn gọi đón ngõ. Thế bây giờ con trai mình nó khuyên mãi mình không nghe, ừ biết rồi. Thế ngày hôm sau trước khi đi nó chặn đoàn quân đến, nó khóc bù lu bù loa lên, thế này sẽ cảm thấy ngay: “Ôi dỗi ời, cái điềm này không được rồi”.

Trước đây cư sĩ Chồng có kể chuyện với tôi là: Khi thời cư sĩ Chồng còn nhỏ, thì năm đấy là anh chị em ở trong nhà lúc nhỏ là cũng hay trêu đùa nhau, thì năm đấy là vào mừng 1 Tết là trêu đùa nhau rồi khóc. Thế thì sau khi như thế thì đúng năm đấy là phụ thân là đổ bệnh ốm, và sau đấy thì một năm sau là mất.

Thế cho nên là nhìn thấy cái điềm thế là cái người làm ra cái điều đấy là người ta cũng biết là mình làm như thế này là ví dụ phụ thân sẽ thấy cái điềm như thế này là phụ thân sẽ không đi nữa.

Có một cái vị quan về cái vùng đấy, thì thấy cái xứ này hạn hán suốt ba năm, không có nước, và đồng thời là toàn những cái hiện tượng gọi là nó rất là trái nghịch với lại thiên địa, đạo trời, tuyết lại rơi giữa mùa hè. Thì ông mới tìm hiểu lại, thì ông mới phát hiện ra là nàng Đậu Nga thời nhà Nguyên là một cái người con dâu rất là hiếu thảo, chồng thì chết sớm, thì ở vậy mà chăm sóc mẹ chồng đến nơi đến chốn. Thế thì cuối cùng lại bị có những người họ đổ cho là giết mẹ chồng, và cuối cùng là xử tử. Thế nhưng sau khi chém đầu nàng Đậu Nga xong thì tuyết rơi liên tục giữa mùa hè chói chang.

Thế là biết là nàng Đậu Nga bị oan rồi. Và ông đã phải làm lễ trước mộ của cái nàng Đậu Nga này, công bố với toàn dân thiên hạ là nàng Đậu Nga này bị oan. Thì lúc đấy mới hóa giải được, thì dân vùng đấy bắt đầu mới không bị hạn hán nữa.

Lại nói đến mừng 1 tết Kỷ Hợi, rồi Tết Canh Tý vừa qua, trời có mưa đá. Tôi còn nhớ đêm 30 Tết, trước giao thừa, tôi cùng Cư sĩ Chồng đi ra ngoài dạo một chút để quay trở về “xông đất” nhà mình luôn, thì gặp mưa đá. Trong lòng tôi bắt đầu bồn khoăn, thấp thỏm, sợ điềm báo không hay. Và thế là trong năm nay nào là dịch Covid 19 ập đến, rồi tháng 10, tháng 11 bão lũ, sạt núi, lở đất lịch sử đã đổ ập trút xuống miền Trung, khiến hàng vạn dân miền Trung phải “màn trời chiếu nước”, rồi người chết nhà tan, hoang tàn đổ nát sau thiên tai.

Lại nói tiếp, trước đây Đạo tràng chúng ta sinh hoạt tại địa điểm này, các bạn đã biết ạ, gồm 2 Đạo tràng cộng lại, là Đạo tràng Phổ Hiền và Đạo tràng 1108. Thế thì tháng 6 vừa rồi, cư sĩ Chúc Hạnh có nói với tôi là:

- Bà ơi, cái cây trước cửa Đạo tràng bị bão đánh thân bị chẻ làm 2, chẻ dọc, chia thành 2 nhánh, không biết là thế nào.

Tôi nói:

- Thôi thì cứ nỗ lực mà tu thôi, để chuyển họa thành phúc.

Nhưng nói thật là trong thâm tâm tôi cũng băn khoăn, tự hỏi không biết điềm gì đây. Thì quả nhiên sau đó giá thuê nhà ở đây tăng lên đến 500%, thêm nữa là Covid ập đến. Thế là hết, Đạo tràng chúng ta phải tạm nghỉ sinh hoạt, kể từ đó đến nay đã hơn 1 năm rồi. Thôi, thế là ai về nhà nấy, cơ hội hợp nhất 2 Đạo tràng làm một thành ra cũng không còn nữa, rất khó.

Thậm chí cái cơ duyên để chia sẻ pháp online này cũng gặp không ít chướng ngại, chứ thực ra thì lúc đầu tôi có ý định là chia sẻ hết bộ Nền tảng tu hành cùng các bạn. Sau Đệ Tử Quy sẽ đến các bài giảng của Hòa Thượng: Liễu Phàm Tứ Huấn – là giáo dục nhân quả, rồi Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp Đạo. Nhưng mà thôi, bây giờ thì đành vậy chứ làm thế nào được ạ! Thôi thì cứ tự tại tùy duyên, đến đâu hay đến đấy vậy.

Cho nên là, ở đây lại nói về Lý Thế Dân. Lý Thế Dân, khi ông khuyên cha ông mãi không được. Bạn phải hiểu là vị vua nào bên cạnh cũng có nào là thầy chiêm tinh này, nào là thầy xem bói, gọi là quẻ này, rồi ngày giờ tháng năm, rồi là đủ các thứ. Thì ông dùng cái cách là sáng ngày mai trước khi xuất quân, vì ông biết ông phải đánh đối thủ: Một là cha giận quá, nhưng mà không thì làm sao ta đối cái đây để cứu được cả đoàn quân đấy và cứu được chính cả cha mình nữa. Thế thôi, thế này thì thấy xúi quá rồi, thì phải thôi, và đi đường khác thì cuối cùng được giải cứu. Đây ạ, “Dùng khóc khuyên, đánh không giận” - phương tiện thứ nhất.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Các bạn có cảm giác được rằng, đời người đích thực phải rất là cẩn thận, vì "sai một ly, đi một dặm"? Sai một ly đi một dặm, nay quý vị hồi tưởng lại xem mấy mươi năm, giả sử trong lúc then chốt quý vị lựa chọn sai rồi, không liệu trước, không phòng xa, thì nay sẽ không có phúc phần đó nữa. Liệu có thể ở nơi đây nghe lời dạy của Thánh Hiền chăng?

[Đó. Toàn bộ cái lịch sử coi như sẽ viết lại, đây là đối với vị vua. Còn đối với chúng ta thì toàn bộ cái gia phả của gia đình sẽ viết lại.]

Cho nên con người nên cẩn thận mọi lúc, mọi nơi, và còn luôn luôn cảm ơn, bởi vì trong quá trình này cũng có rất nhiều thân hữu nhắc nhở chúng ta những điều quan trọng, dẫn dắt để khuyên bảo chúng ta.

[Thế bây giờ nghe người khác khuyên lại sân si ầm lên, thế thì thôi, còn nói chuyện làm gì? Giả sử người ta nói oan thì Đệ Tử Quy cũng dạy rồi: Có thì sửa, mà còn không có, thì phải cảnh giác.]

Tôi thường xuyên nói điều này với lại các cư sĩ con tôi. Tôi bảo là:

- Các con có những việc làm sai, nhưng mà cứ giấu ém nhẹm Cư sĩ Bà, không nói. Thế nhưng mà các con không hề biết rằng là trong cái chương “Gần người nhân” thì Tiến sĩ Thái có nói là: Khi mà gần người nhân thì bạn sẽ học được rất nhiều điều ở người nhân ấy, và được rất nhiều những cái khai thị bổ ích. Để làm gì? Để cho cuộc đời của bạn tránh những cái họa hại đổ đến. Bởi vì đây là cái kinh nghiệm, và trí tuệ của người ta.

Tôi nói tiếp:

- Thứ nhất, về tuổi đời mẹ làm ăn chán rồi, gọi là “biêu đầu mễ trán” mãi rồi, kinh nghiệm đầy mình rồi. Đây là nói về tuổi đời là kinh nghiệm hơn rồi. Thứ hai, trong công chuyện làm ăn cũng kinh nghiệm hơn rồi. Thứ ba nữa, mẹ là người học đạo Thánh Hiền. Thứ tư nữa, mẹ là người tu thật. Vậy mà các con không nghe, các con cứ giấu ém nhẹm đi, thì cuối cùng là các con sẽ phải gánh chịu những cái rủi ro đáng nhẽ không đáng có. Thì người ta mới cần thân cận người nhân từ. Mà đây có mẹ trong nhà cứ giấu ém nhẹm đi, xong rồi đến lúc bắt đầu ví dụ như có chuyện gì cái, thì lúc ấy bắt đầu mới đổ ra. Sao đại thế?

Thế tôi nói mãi, tôi cũng có cảm giác là bắt đầu cũng nghe được. Tôi bảo là:

- Cấm không được giấu cái gì hết. Đến lúc mà để tôi biết ra thì lúc ấy có những cái không sửa được đâu.]

Cho nên con người nên cẩn thận mọi lúc và luôn luôn cảm ơn, bởi vì trong quá trình này có rất nhiều thân hữu đã nhắc nhở chúng ta [*“Thân”* -

người thân đấy, “hữu” - bạn bè đấy] những điều quan trọng, dẫn dắt, khuyên bảo. Đó là nói con trai khuyên phụ thân. Đương nhiên cũng có phụ thân khuyên con trai.

Thứ hai, là cha khuyên con - Thì quan trọng nhất là gì? Là phải giữ thể diện cho con.

[Đấy.] Phụ thân khuyên con trai phần lớn là lúc con trai đã trưởng thành, nên cũng không tiện để quát mắng nó nữa.

[Thôi cái chuyện mà cha khuyên con thì đương nhiên là đủ lòng kiên trì rồi, vì thương con lắm. Nhưng mà quan trọng lại phải giữ thể diện cho con, thì mới khuyên được.

Vì sao lại như vậy? Vì nếu chúng nó còn nhỏ thì không gọi là “khuyên”, mà là dạy bảo. Chỉ khi chúng nó đã lớn, có ý thức thì mới gọi là “khuyên”.

Ngày trước, tôi còn nhớ phụ thân tôi có dạy tôi rằng:

- Khi con 20 tuổi con sẽ thấy rằng con giỏi hơn cha, 30 tuổi con thấy con chỉ bằng cha thôi, 40 tuổi con sẽ thấy là con kém cha rất nhiều.

Lúc đấy tôi không hiểu, nhưng bây giờ thì hiểu rồi ạ. Vì sao hả các bạn?

Chúng ta ai mà chẳng trải qua tuổi 20. Nhà thơ Tố Hữu có viết về tuổi 20: “Hai mươi tuổi, tim đang dào dạt máu; Hai mươi tuổi, hồn quay trong gió bão; Gân đang săn và thớ thịt căng da; Đời mận nồng, hứa hẹn biết bao hoa”! Đấy ạ! Đây nhiệt huyết và tự tin, cho nên nhiều lúc tưởng mình có thể làm nên tất cả, mình giỏi hơn cả bố mẹ, thậm chí có thể xoay chuyển được cả trời đất.

Còn 30 tuổi thì sao? Khổng Tử dạy: “Tam thập nhi lập”- là 30 tuổi thì tự đứng vững được, tự lập được, nên lúc ấy cũng đã cảm nhận được rằng những lời khuyên trước đây của cha mẹ là đúng, nên lúc đó mới phát hiện ra rằng: “Có lẽ ta cũng chỉ bằng cha mẹ thôi”.

Rồi đến 40 tuổi ạ? “Tứ thập nhi bất hoặc” - là 40 tuổi chẳng nghi hoặc, vì trí tuệ đã mở mang, nên lúc này mới nhận ra rằng: “Giờ càng già càng cay”, trí tuệ mình quả là thua bố mẹ rất nhiều.

Cho nên, lúc chúng đang trưởng thành, từ 15-30 tuổi, bạn muốn khuyên con thành công thì bạn phải giữ thể diện cho con.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Lúc còn nhỏ, chúng ta có thể dùng lời lẽ nghiêm khắc để răn dạy con, nhưng lớn rồi thích thể diện, cho nên quý vị trước mặt nhiều người mắng con, thì con cái có thể không tiếp thu mà còn oán hận ở trong lòng.

[Bạn có thể đánh nó. Ờ ok, ví dụ như cư sĩ Trung, nếu cần tôi vẫn rút roi ra được. Nhưng mà tôi lại không thể nào mà trước mặt đông đủ vẫn vỗ bả quan rồi bạn bè của cơ quan, rồi là những người mà đang coi Cư sĩ Trung rất là tốt, rất là giỏi, tôi ví dụ như thế, mà tôi lại mang ra tôi quát mắng, rồi là tôi rút roi ra, thì không bao giờ được.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Có một người thanh niên 16 tuổi, anh ta vừa lái xe đưa phụ thân đến khu vui chơi, để phụ thân xuống đó. Sau đó hẹn với phụ thân anh ta 4h chiều sẽ gặp nhau ở chỗ này. Khi anh lái xe đi đến trạm xăng để đổ xăng, thì anh ta thấy thời gian vẫn còn mấy tiếng đồng hồ, bên cạnh lại có rạp xem phim ở gần đó. Anh ta định trong lúc chờ đợi sẽ đến rạp chiếu phim này để xem phim, sau đó sẽ quay đến trạm xăng, lấy xe rồi sẽ đón phụ thân sau. Rốt cuộc, vừa xem phim thì quên mất thời gian.

[Đấy ạ, đã đi vào những cái gọi ham mê thì coi như chả còn biết trời đất thiên địa là gì nữa. Cho nên mới nói rằng là chơi cho đến bạc nhược cả người đi, chơi cho không còn cái chí khí gì nữa là vì như vậy. Cho nên bảo bạn rằng là bạn làm sao đấy bạn dạy con có chí, đừng cho nó tất cả những cái đấy nữa. Đấy ạ!

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Rốt cuộc xem phim thì quên mất thời gian. Khi sức nhớ ra thì đã trễ hơn 1 tiếng đồng hồ. Anh ta vội vàng chạy đến trạm xăng lấy xe lái đi đến nơi đã hẹn với phụ thân. Cuối cùng anh ta nghĩ bụng, phụ thân nhất định sẽ mắng mình, cho nên anh ta đã nghĩ ra một lý do nói với phụ thân rằng: “Do xe bị hư vì phải đi sửa chữa”.

Chúng ta không thể trách anh ta, bởi vì anh ta chưa được học Đệ Tử Quy. Vì trong Đệ Tử Quy có nói: “*Vô tâm phi, danh vi thác*”, là “*Lỗi vô ý,*

gọi là sai”. “Hữu tâm phi, danh vi ác” - “Lỗi cố ý, gọi là ác”, là cố ý làm sai thì gọi là ác. “Thẳng yểm sức, tăng nhất cô”, có nghĩa là “Biết sửa lỗi, lỗi không còn. Nếu che giấu, tội tăng thêm”.

Cho nên anh ta cho rằng mình rất thông minh. Sau đó nhìn thấy phụ thân, anh ta liền bắt đầu nói với cha:

- Cha à, vì xe của con bị hư, cho nên con mới đến trễ như vậy.

[Đã chối tội thì chớ. Đây gọi là gì? Nói dối. Mà cái nguyên nhân nói dối, thầy Thái nói là có 6 nguyên nhân nói dối:

Thứ nhất là vì danh vì lợi mà nói dối. Lần trước tôi ví dụ đây ạ. Cái nhà này của tôi 7 tỉ rưỡi, hôm qua có người trả rồi, vậy hôm nay vì đến vị mua, tôi nhất định phải 8 tỉ. Chẳng có ai trả cả, bịa ra thế. Đây là vì lợi.

Thế nhưng cái trường hợp này gọi là vì sợ mà nói dối. Đây, lần trước trong bài tôi cũng ví dụ đây. Bố mẹ giao cho Chu Bi thổi cơm, thế bây giờ mãi xem gọi là “Siêu trí tuệ” quá, thì cuối cùng là thổi cơm bị sũng. Thế về bố mẹ ăn thì bố mẹ thấy sũng, bố mẹ kêu. Thì cuối cùng, sợ mà, sợ, nói dối sao ạ?

- Con đang thổi cơm thì con đau bụng quá, con phải chạy vào nhà vệ sinh.

Thế thì bố mẹ nào mắng nữa? Con mình nó đau bụng đến nổi quần quăn quăn thế. Đúng không ạ? Đây là vì sợ mà nói dối. Đây cái trường hợp của cái anh thanh niên này cũng thế, vì sợ mà nói dối. Cũng không được học Đệ Tử Quy, “Phàm xuất ngôn, tín trước tiên” cũng không được học. Còn bên trên thì không biết rằng là: Thôi mình có lỗi rồi mình cứ nhận quách với cha đi thì là “Biết sửa lỗi, lỗi không còn. Nếu che giấu, tội tăng thêm”. Nên anh ta mới nói là:]

- Cha à, vì xe bị hư cho nên con mới đến trễ như vậy.

Phụ thân anh ta nói:

- Vì sao con lại phải lừa dối ta?

Anh vẫn không bỏ cuộc, anh ta nói:

- Cha à, lời nói của con đều là thật mà.

[Có không ạ? Hôm qua vừa mới out ra khỏi một cái group Facebook mà cha mẹ không bằng lòng. Hôm trước thì nói dối. Đây. Hôm trước thì cha mẹ bảo:]

- Con ơi, con ở cái group này không được đâu.

Thế nhưng mà sợ, nói dối:

- Con có ở đâu.

Đây, thế xong lúc cha mẹ bảo:

- Chắc chắn có.

Thì cuối cùng giống anh chàng này:

- Cha à, lời nói của con đều là thật mà.

Đó! Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Phụ thân anh ta nói tiếp:

- Ta đã gọi điện thoại đến trạm xăng rồi. Họ nói với ta, xe của con cứ để ở đó mãi.

Cuối cùng thì lời nói của anh ta đã bị bại lộ. Anh ta rất xấu hổ. Phụ thân anh ta nói tiếp:

- Ta rất tức giận, không phải là giận con, mà giận chính bản thân ta. Ta dạy con đã 16 năm. Vậy mà con lại sợ ta trách mắng mà đi lừa dối ta. *[Đó, các bạn phải lưu ý điều này.]* Đó là ta dạy con không có phương pháp. Cho nên ta phải nghiêm túc kiểm điểm mình mới được. Đoạn đường này ta sẽ tự đi bộ về.

Đoạn đường này cách nhà họ là 18 dặm Anh. *[1 dặm thì bằng một nghìn sáu trăm lẻ chín mét. Vậy thì 1 tiếng đồng hồ thì đi khoảng được 4-5 dặm Anh. Thử xem mấy chục cây số thế này mà ông í kiên quyết ông í đi bộ.]* Phụ thân anh ta thực sự làm như vậy. Từng bước, từng bước đi bộ về, con trai thì lái xe đi theo sau bố mình. Sau này, người con trai này nói:

- Đó là đoạn đường gian nan nhất mà tôi phải trải qua trong đời này, nhưng cũng chính là môn học tốt nhất mà tôi đã học được trong đời này. Bắt đầu từ đó đến nay, tôi không bao giờ nói dối nữa.

Người cha này dùng đức hạnh của mình, dùng tâm “tàm, quý”, [*“tàm, quý” là xấu hổ, hổ thẹn*] của mình để thức tỉnh cái tâm “tàm, quý” của con.

[Tại sao cùng là xấu hổ, hổ thẹn mà lại chia ra thành “tàm” và “quý”? Một bên thì gọi là xấu hổ, một bên thì gọi là hổ thẹn. “Xấu hổ”, tức là gì ạ? “Xấu hổ” là với người. “Hổ thẹn” là với chính cái lương tâm mình đây. Đó, hổ thẹn là chính với lương tâm mình đây.]

Đây chính là lời khuyên của cha đối với con trai.

[Nhưng mà phải nói là hai bố con ông này cũng là gia đình có phúc cơ í. Vì cậu con trai thấy cha như thế thì cứ việc gọi là lái xe đi lò dò đằng sau, và nói rằng từ giờ trở đi sẽ không bao giờ dám nói dối cha nữa. Đây là người gọi là có hiếu, còn biết thương cha.

Chứ còn như chúng ta bây giờ thì: “Ông không đi mặc kệ ông, tôi đi về luôn. Tôi hỏi một câu thứ nhất, câu thứ hai, câu thứ ba, ông không đi hả?” Trong tâm thì nói như thế nhưng có thể không đến mức độ như thế, nhưng mà sân lên mà. Nhưng đây cái người con trai này là vẫn cứ đi, lái xe rờn rờn đi theo cha suốt cả một cái quãng đường mà cha đi bộ, vẫn là người con có hiếu, vẫn là người con ngoan, chỉ cần học thêm Đệ Tử Quy nữa là anh ta sẽ thành công.

Tôi thấy ở đây chúng ta có nhiều người là được như thế đấy. Mặc dù chưa học được Đệ Tử Quy, nhưng mà đến lúc đấy vẫn là người con có hiếu, vẫn là người con ngoan.

Tôi lần trước cũng có ví dụ đấy, khi tôi tôi rút roi ra với Cư sĩ Trung một cái là, tôi chưa kịp tìm ra cái roi thì Cư sĩ Châu chạy vút luôn xuống nhà, lấy luôn cho tôi một cái roi to đưa vào tay tôi: “Đây mẹ ời.” Đấy ạ. Và Cư sĩ Trung chịu để cho tôi đánh, tức là tôi thành công. Cư sĩ Châu thì chạy xuống để đưa roi vào tay Bà, tức là cũng thành công.

Tiền sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên, chúng ta khuyên ngoài chân tâm, ý định thiện tâm phải có ra, thì cũng cần có một cái phương pháp thật hay.

[Chỗ này xin chia sẻ thêm cùng các bạn: Lần trước tôi đã kể với các bạn là các cư sĩ con tôi đã đi dạy Đệ Tử Quy, và trước đây thì chúng vẫn nghe tại lớp vật chất mà tôi chia sẻ. Nhưng kể từ khi đại dịch Covid bùng nổ thì không còn lớp vật chất nữa, mà chỉ còn lớp online, nên về cơ bản là chúng không nghe những bài tôi chia sẻ Đường đến hạnh phúc trên youtube này. Chính là những bài này đây ạ. Có lẽ vì chúng phân thì nghĩ là chúng cùng 1 nhà, là con cư sĩ Bà, nên nghe cư sĩ Bà dạy suốt ngày rồi nên không cần nghe thêm nữa. Phần thì chưa dành quỹ thời gian đúng mức cho việc học Đạo. Phần thì chúng cho rằng chúng giỏi, tự học, rồi tự dạy, miễn là mình bám sát bài giảng của Tiến sĩ Thái. Có đúng không ạ? Cũng đúng ạ.

Nhưng mà tôi có nói với các cư sĩ con tôi rằng:

- Các con phải nghe những bài mẹ chia sẻ đây, vì những bài này đi là rất bài bản theo thứ tự của giáo trình Đệ Tử Quy mà Cổ Thánh Tiên Hèn dạy, rồi Tiến sĩ Thái giảng. Mẹ chỉ có chia sẻ lại. Hơn nữa nó cũng sẽ là thêm các tư liệu đối với Việt Nam và trong cuộc sống hàng ngày để các con có thể chia sẻ với học trò, vì những kinh nghiệm và kiến thức của mẹ đúc kết ở đây không chỉ là cuộc đời của mẹ, mà còn là của ông, rồi của cụ để lại, rất nhiều!

Chúng “vâng” nhưng chúng vẫn gần như không nghe. Vì sao tôi biết? Vì trong cuộc sống rất nhiều hành vi chúng làm là chưa đúng với Đệ Tử Quy, mặc dù tôi có nói đi nói lại trong bài rồi. Khi tôi hỏi, nhưng mà tuy nhiên là cái cách hỏi ở đây là để kiểm tra, để xem chúng có nghe bài của tôi chia sẻ không, thì thấy là các vị ấy đều không biết. Như vậy là các vị ấy không nghe, hoặc nghe mà lại không thấm.

Nói mãi không được. Còn nếu định dùng biện pháp để “đưa chúng trở về cái nghèo” như bài trước chúng ta chia sẻ, thì bây giờ không làm được nữa rồi. Vì sao ạ? Vì chúng đều đã lớn, đi làm có tiền rồi, thậm chí còn biếu cả bố mẹ.

Tôi liền nghĩ đến cái giải pháp tình thế, tức là chúng thích cái gì, cần cái gì thì sẽ lấy đi của chúng cái ấy. Tôi nghĩ mãi, sau đó phát hiện ra

rằng, hiện tại chúng đang đều phải nhờ ông bà trông con giúp, hoặc là đón con giúp, cả 2 vị. Tôi liền dựa vào đấy và nói:

- Nếu các con vẫn không nghe bài mẹ giảng thì bố mẹ sẽ lên Quang Minh ở, vậy các con tự chăm nhau, tự đón các cháu.

Nghe vậy, chúng đều giật mình, vì chúng biết tôi đã nói là làm. Ấy vậy là tất cả từ con trai, con dâu, con gái đều vội vàng hứa:

- Chúng con xin hứa với mẹ là sẽ nghe bài đều đặn ạ, bố mẹ đừng đi lên Quang Minh.

Tôi nói tiếp:

- Để mình chứng là các con có nghe, thì các con phải comment (bình luận), còn nếu không comment tức là không nghe. Hơn nữa, nếu comment không chất lượng, chỉ làm cho có mà thôi, thì cứ 2 lần như vậy là bố mẹ lên Quang Minh. Còn nếu như không chịu comment, chỉ cần 1 lần là bố mẹ đi luôn, automatic, không cần báo trước.

Bởi tôi biết, khi nghe bài thì phải ghi nhớ thì mới thấm. Còn không, nghe ào ào cũng chẳng ăn thua gì. Cho nên tôi rất tán thán có vị đồng học nói rằng: Nghe bài chia sẻ này của tôi, nghe đi nghe lại 3-4 lần, sau đó còn tự viết ra. Rất tán thán. Bởi vì tôi cứ suy ra từ tôi ạ, tôi cũng vậy, tôi nghe bài của Hòa Thượng, có những bài tôi nghe đến cả chục lần, nghe bài của Tiến sĩ Thái cũng vậy, cả chục lần luôn. Vậy thì mình mới thâm nhập được chứ ạ!

Tôi lại nói tiếp: Từ hôm ấy các cư sĩ con tôi đều phải nghe, phải đọc và phải comment. Và thế là tự nhiên những nội dung bài tôi chia sẻ đều vào đầu chúng, và kết quả là tôi thấy chúng khá lên từng ngày.

Thế là nghe thì vào đầu, vào đầu thì hành đúng, hành đúng thì dần dần là phước đến họa đi; còn tri ân với cư sĩ Bà thì được luôn công đức của người chia sẻ; đồng thời lại biểu pháp để giữ gìn, bảo hộ chánh pháp (gọi là “thủ hộ chánh pháp” ạ). Thế là lợi Đông lợi Tây. Vậy sao mình không nỗ lực mà thiện xảo phương tiện để các con mình thâm nhập vào học *Đệ Tử Quy* ạ?

Cho nên nói thật với các bạn, trên facebook “Chia sẻ Đường đến hạnh phúc” của chúng ta có đến 70% bình luận là của các cư sĩ con nhà tôi bình luận đấy ạ.

Chúng ta đã kết thúc mục 7.1 và 7.2: Con khuyên cha – quan trọng nhất là phải kiên trì; và Cha khuyên con – thì Quan trọng nhất là phải giữ thể diện cho con.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta sẽ học đến mục 7.3: Bề tôi khuyên vua – Phải thiện xảo phương tiện.

Chúc bạn:

Thuộc lòng Đệ Tử Quy

Hành đúng từng câu chữ

Nội hóa tâm cung kính

Là bạn được thân người.

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]